

Ezra - Comentarii W. McDonald

A. Decretul lui Cyrus

Primele trei versete sunt identice cu ultimele două versete din 2Cronici. Dumnezeu S-a folosit de Cyrus, regele Persiei, pentru a emite o proclamație prin care li se permitea evreilor să se repatrieze în Iuda și să-și reclădească templul de la Ierusalim. În plus, el a poruncit vecinilor să contribuie cu mână largă, ajutând rămășița de evrei. Cu mulți ani înainte de a se fi născut, Dumnezeu l-a numit pe Cyrus și l-a pus deoparte, pentru această lucrare (Isaia 44:28-45:13). Este o minunată ilustrație a adevărului de la Proverbe 21:1: „Inima regelui este în mâna Domnului, ca apa unui râu. El o întoarce încotro dorește.”

Decretul a pus capăt celor șaptezeci ani de captivitate a evreilor. Perioada de șaptezeci de ani se poate calcula în două moduri: din anul 605 î.Cr., când a atacat Nebucadnețar Ierusalimul, efectuând prima deportare a evreilor din Iuda, până în anul 535 î.Cr., când a fost pusă temelia templului. Sau de la căderea Ierusalimului, în anul 586 î.Cr. până în anul 516 î.Cr., când s-a încheiat reconstruirea templului.

B. Pregătiri și provizii

Pe lângă averile donate de vecinii evreilor, regele Cyrus a dăruit el însuși cinci sute de vase de aur și argint pe care Nebucadnețar le luase din templul de la Ierusalim. Șesbazar (v. 8) ar putea fi numele lui Zorobabel în persană, sau ar fi putea fi o cu totul altă persoană. Observați menționarea celor douăzeci și nouă de cuțite din versetul 9. Dacă Dumnezeu ține cont de asemenea detalii, cu cât mai mult se îngrijește și ține cont de tot ce se întâmplă în viața copiilor Săi!

Repatrierea din Exil. Când Cyrus Persanul a capturat Babilonul în anul 539 î.Cr., s-a deschis o poartă pentru ca Iuda să se poată repatria. Repatrierea captivilor din Iuda s-a făcut în două expediții principale, în 537 î.Cr. și respectiv 458 î.Cr.

C. Registrul celor care au revenit în patrie

În versetele 1-61 avem lista celor care au revenit în Iuda sub conducerea lui Zorobabel. Unii sunt consemnați în funcție de părinții lor (v. 3-9) iar alții după orașul de baștină (v. 20-35). Sunt menționați în mod special preoții (v. 36-39), leviții (v. 40-42) și Netinimii sau slujitorii de la templu (v. 43-54). Aceștia vor ocupa roluri importante în templul reconstruit.

Unora din cei care au pretins că sunt preoți dar n-au putut dovedi genealogia li s-a interzis să slujească sau să mănânce din hrana preoților, până când au fost autorizați în urma consultării lui Urim și Tumim („lumini și perfecțiuni”) (Nu știm precis ce erau Urim(ii) și Tumim(ii): „Probabil două pietre prețioase, păstrate într-un săculeț. Erau, după câte se pare, folosite asemenea sorților, pentru a afla voia lui Dumnezeu. Vezi de asemenea Exod 28:30; Levitic 8:8; Numeri 27:21; Deuteronom 33:8; 1 Samuel 28:6; Neemia 7:65). Guvernatorul (sau Tirșata, text marginal NKJV, v. 63) era Zorobabel.

O listă similară cu cea din acest capitol o găsim în Neemia 7. Deși există unele deosebiri mărunte legate de calcul, ambele prezintă numărul total al evreilor care au revenit în Iuda ca fiind patruzeci și două de mii trei sute și șizeci plus șapte mii trei sute și treizeci de slujitori. Ezra adaugă 200 de cântăreți iar Neemia adaugă 245. Așadar numărul total al rămășiței care s-a repatriat a fost de circa 50.000 - o sumă infimă din cei care au fost duși în captivitate inițial.

Când evreii au ajuns la Ierusalim, unele din căpeteniile caselor părintești au făcut daruri constând în aur și argint pentru construirea casei lui Dumnezeu, precum și în veșminte pentru preoți. Apoi oamenii s-au stabilit în cetățile lor.

D. Construirea altarului și punerea temeliei templului

În luna a șaptea, care a fost începutul războiului civil, evreii repatriați s-au strâns în Ierusalim ca să celebreze sărbătoarea corturilor. Sub conducerea lui Ieșua (Ieșua, sau „Yeșua”, este forma ebraică a lui Isus,) și a lui Zorobabel, ei au zidit un altar, aducând jertfele arse de tot, cum cerea legea lui Moise. Ei au considerat că onorându-L pe Iehova, se vor ocroti de dușmanii lor. Apoi au început pregătirile pentru construirea templului, recurgând în acest sens la asistența Tirului și Sidonului.

Lucrările propriu-zise de construcție au început la paisprezece luni după repatriere. De îndată ce a fost pusă temelia, preoții și leviții au condus poporul, în slujba dedicării. Dar mulți dintre oamenii în vârstă au plâns când au comparat splendoarea templului lui Solomon cu lipsa de strălucire a templului ce se construia acum (Hagai 2:3). Strigătele lor de întristare s-au amestecat cu strigătele de bucurie și laudă ale altora, așa încât a fost greu să se distingă unele de altele. Toate acestea s-au auzit până departe.

1. În domnia lui Cyrus (4.1-5, 24)

Vrăjmașii lui Iuda și ai lui Beniamin menționați în versetul 1 au fost descendenții colonilor din alte țări pe care i-au așezat asirienii în regatul de nord, după ce pe locuitorii inițiali, respectiv cele zece triburi, i-au dus în captivitate, între acești coloniști și evreii rămași în țară au existat căsătorii mixte, descendenții căpătând denumirea de samariteni. Aceștia au venit la Zorobabel sub pretext că doresc să le dea iudeilor o mână de ajutor la reclădirea templului. Și ei se închinau la Iehova, dar El nu era decât unul dintre numeroșii dumnezei din cadrul sistemului lor religios. Prin urmare, oferta lor a fost refuzată de liderii Israelului.

Atunci samaritenii au adoptat o nouă tactică. Mai întâi au încercat să-i descurajeze pe oamenii lui Iuda. Apoi i-au înfricoșat să nu mai construiască. De asemenea au angajat consilieri care să militeze împotriva Israelului la curtea regală, pentru a le zădărnici iudeilor lucrarea prin tot felul de tertipuri de intimidare. Și astfel lucrarea de reconstruire a templului a încetat.

Cronologic, versetele 6-23 aparțin unui interval ulterior. Versetul 6 menționează o scrisoare redactată în timpul domniei lui Ahașveroș, prin care li se aduceau învinuiri iudeilor.

3. În domnia lui Artaxerxes

Reconstrucția templului a fost încheiată în domnia lui Darius, care a domnit anterior regelui Ahașveroș (v. 6) și regelui Artaxerxes (v. 7). Prin urmare, scrisorile descrise în versetele 6-23 au fost scrise după rezidirea templului. Ele se referă la încercările de refacere a zidurilor Ierusalimului, nu a templului. Dar ele au fost inserate în acest punct. În afara ordinii cronologice, pentru a ilustra și mai convingător încercările care se făceau de a obstrucționa lucrarea desfășurată de exilații repatriați.

De la 4:6 la 6:8, textul e redactat în limba aramaică, (Cărțile mai vechi în limba engleză numeau această limbă „Chaldee.”) nu în ebraică, deoarece aramaica era limba oficială a decretelor în Persia.

Versetele 7-23 se referă la o altă scrisoare, redactată pe vremea lui Artaxerxes, prin care iudeii erau acuzați că zidesc cetatea și zidurile sale ca act de răzvrătire. În consecință regele a poruncit să înceteze lucrarea.

Versetul 24 urmează, cronologic, versetului 5. Dușmanii lui Iuda au reușit să determine încetarea lucrărilor de la templu până în al doilea an al domniei lui Darius.

F. Încurajările lansate de Hagai și Zaharia în vederea rezidirii

Din Hagai 1:1 și Zaharia 1:1 aflăm că acest capitol se încadrează în anul al doilea al domniei lui Darius (v. 1, cf. 4:24). Acești doi profeți i-au îndemnat pe israeliți să reia lucrările de la templu, iar nu să-și construiască case scumpe pentru ei înșiși (Hagai 1:4). Zorobabel și Ieșua au ascultat de Domnul, ordonând reînceperea imediată a lucrărilor. Observați aici că nu prin puterea decretului regelui a fost reluată lucrarea, ci prin puterea Duhului Sfânt care a vorbit prin profeții lui Dumnezeu (cf. Zaharia 4:6).

G. Opoziția manifestată în domnia lui Darius (5:3-17)

Opoziția s-a manifestat fără întârziere. Guvernatorul persan și asociații săi au venit la Ierusalim, întrebând cu ce autoritate începuseră iudeii să construiască și cum se numeau oamenii (vezi v. 9,10). Apoi li s-au dat numele liderilor evrei.

Acești dregători persani au fost mai rezonabili decât cei menționați în capitolul 4. Ei nu au oprit lucrările, ci au trimis o scrisoare lui Darius, din dorința de a verifica dacă ceea ce se făcea era legal. Întrucât evreii începuseră să asculte de cuvântul lui Dumnezeu, ochiul Său era peste ei, ca să-i ajute s-o ducă la bun sfârșit.

În scrisoarea lor către Darius, Tatenai și Șetar-Boznai au relatat despre conversația avută cu iudeii și răspunsul acestora. Mai întâi de toate, bătrânii au arătat că dispun de autoritatea divină. Ei erau slujitorii singurului Dumnezeu adevărat, dar fuseseră dați pe mâna babilonienilor din pricina păcatelor lor. Acum, după ce Iehova i-a adus înapoi în patria lor, El aștepta de la ei să reclădească templul Său. Cât privește autoritatea umană, și aici erau acoperiți, având decretul emis de Cyrus prin care acesta le dădea voie să rezidească templul. Mai mult, Cyrus însuși contribuise prin daruri generoase la lucrările de reconstrucție. Guvernatorul a dispus să se efectueze o verificare pentru a se stabili dacă într-adevăr regele Cyrus dăduse un atare decret. De asemenea i-a solicitat lui Darius să-i spună ce trebuie să facă în această situație.

H. Încheierea rezidirii templului datorită decretului favorabil emis de Darius

După o verificare minuțioasă, s-a găsit decretul lui Cyrus, în cetatea care fusese capitala sa, Ahmeta (sau Ecbatana, text marginal NKJV). În decret erau prezentate datele tehnice ale templului, împreună cu ordinul de returnare a tuturor articolelor de aur și de argint luate de Nebucadnețar. (Textul edictului era mult mai lung decât rezumatul prezentat în capitolul 1.)

Darius îi precizează apoi lui Tatenai și colegilor săi responsabilitățile care le revin față de evrei. Nu aveau voie să pună piedici lucrării, ci dimpotrivă trebuiau să achite cheltuielile de construcție ale templului din vistieria regală, cu fonduri provenite din impozite. Proviiziile necesare pentru slujba de la templu trebuiau asigurate la cererea preoților (v. 9), pentru ca iudeii să găsească har în ochii lui Dumnezeu și de aici înainte să li se asculte rugăciunile pentru rege și familia sa. Apoi Darius a întărit decretul, adăugând prevederea prin care oricine pune a piedici lucrărilor era pasibil de pedeapsa cu moartea. El a apelat la Dumnezeu, rugându-L să se ocupe de oricine, chiar și de regi, care ar îndrăzni să distrugă casa lui Dumnezeu de acum înainte.

Ordinele regelui au fost aduse numaidecât la îndeplinire și lucrarea la templu a prins avânt. Beneficiind de încurajările profeților lui Dumnezeu și de proviziile asigurate de Darius din trezoreria regală, templul a fost terminat la numai patru ani după aceea, dar la nouăsprezece sau douăzeci de ani după ce fusese pusă temelie. De fapt Artaxerxes a trăit mai târziu. El a contribuit la întreținerea templului, nu la zidirea sa.

Israelii și liderii lor au celebrat cu bucurie dedicarea templului. Dennett remarcă următoarele: Era cât se poate de firesc să se bucure în aceste clipe, deoarece casa Dumnezeului lor era expresia tuturor binecuvântărilor legământului în virtutea căruia existau. Iată că, în sfârșit, după ani și ani de dificultăți, dezamăgiri și întristări, vedeau în fața lor templul terminat. Doar pentru asta fuseseră eliberați din Babilon iar dacă vreunii dintre ei au semănat cu lacrimi de întristare, acum secerau cu lacrimi de bucurie.

Apoi au adus jertfe. Prin comparație cu dedicarea de odinioară pe care o făcuse Solomon primului templu - 22000 de boi și 120000 de oi, plus boi și oi fără număr jertfite înaintea chivotului (2 Cronici 7:5; 5:6) - evenimentul din Ezra când evreii au dedicat templul reconstruit nu se apropie de amploarea și strălucirea primului. Dar, din fericire, evreii repatriați nu s-au preocupat în legătură cu aceasta.

În vremea noastră în multe biserici, părtașii, confesiuni, școli și chiar în țări întregi din cadrul creștinătății se pune problema unei comparații similare cu declinul epocii lui Ezra față de cea a lui Solomon. Dennett face însă o aplicație încurajatoare, ce merită să fie citată în întregime:

Dar credința are de a face cu lucruri nevăzute. Prin urmare, ea îi va fi determinat pe evreii aceștia sărmani din cadrul rămășiței să-și aducă aminte că Iehova nu este cu nimic mai puțin atotputernic și cu nimic mai lipsit de îndurare față de ei decât față de Solomon.

O fi fost casa mai puțin slăvită iar ei niște bieți supuși ai unui monarh ne-evreu, dar dacă Dumnezeu era de partea lor, cum negreșit era, resursele aflate la dispoziția credinței erau tot atât de nemărginite cum fuseseră și până atunci. Nu poate fi îndeajuns întipărit în mintea noastră adevărul potrivit căruia Cristos rămâne același pentru ai Săi, și în ziua necazului, ca și în vremurile de propășire. A fi stăpâniți de această putere e de natură să ne înalțe, mai mult decât oricare alt lucru, deasupra împrejurărilor în care trăim, dăruindu-ne curajul de a merge înainte, indiferent ce primejdii ne stau în față.

După aceea au sărbătorit Pastele și Sărbătoarea Azimilor, cu mare bucurie, căci oamenii au văzut limpede că mâna lui Dumnezeu stătea îndărătul bunăvoinței arătate de Darius față de ei. Darius este numit aici regele Asiriei deoarece stăpânea peste vechiul imperiu asirian.

Între capitolul 6 și 7 există un hiat de circa cincizeci și opt de ani. Între timp Darius a fost înlocuit cu Ahașveros (Xerxe). Domnia lui a acoperit evenimentele consemnate în cartea Estera. După el tronul a fost ocupat de Artaxerxe(s) (Longimanus), cel menționat în versetul 1.

În versetele 1-5 ne este prezentată o scurtă genealogie a lui Ezra, pentru a se demonstra că se trăgea din familie de preoți. G. Campbell Morgan comentează: Ca emisari ai voii lui Dumnezeu, scribii ocupau locul profeților, cu următoarea deosebire: în loc să primească noi descoperiri, ei explicau și aplicau revelațiile dăruite până atunci de Dumnezeu. Ezra a fost deopotrivă fondatorul și tipul acestui ordin nou înființat. El era expert în expunerea și aplicarea Legii. Calificările care-l îndreptățeau să desfășoare această lucrare sunt clar expuse în afirmația făcută despre el în versetul al zecelea al acestui capitol. Ezra „își pusese inima să caute... să împlinească... și să învețe.”

Pe lângă faptul că descindea dintr-o familie distinsă, Ezra era un cărturar foarte priceput în Legea lui Moise. Negreșit Ezra era un om al Cărții, care trăia în viața de toate zilele adevărul primelor trei versete din Psalmul întâi. (Deși Psalmul 1 este anonim, mulți învățați ai Bibliei cred că Ezra este autorul uman, ca de altfel și al Psalmului 119, care are ca temă Cuvântul lui Dumnezeu). Deoarece medita asupra Legii Domnului zi și noapte, izbutea în tot ce căuta să facă pentru Dumnezeu. Încă o dată Iehova a călăuzit inima unui rege păgân pentru a-și duce la îndeplinire planurile. A fost emis un decret, care a facilitat a doua repatriere la Ierusalim, de data aceasta sub conducerea lui Ezra.

Regele Artaxerxe(s) al Persiei i-a acordat lui Ezra prerogative foarte cuprinzătoare, în scrisoarea consemnată în acest capitol. Toți israeliții care doreau puteau să-l însoțească în călătoria sa la Ierusalim, unde Ezra urma să se intereseze dacă totul se făcea în conformitate cu Legea lui Moise. Atât regele, cât și consilierii săi au făcut daruri generoase. Acestea, împreună cu vasele templului, care încă se mai aflau la Babilon, i-au fost încredințate lui Ezra. Darurile urmau să fie utilizate în scopul asigurării slujbelor de la templu, restul bunurilor urmând să fie alocate de Ezra la discreția sa. Mai mult, argint, grâu, vin, untdelemn și sare urmau să fie asigurate, în funcție de cât va fi nevoie, din trezoreria regală. Ultimele patru articole erau ingrediente esențiale în cadrul sistemului iudaic de jertfe. Cei care slujeau în templu erau scutiți de impozite, în fine, edictul îi acorda lui Ezra prerogativa politică de a numi magistrați și judecători pentru evreii care locuiau pe malul de vest al Eufratului. Judecătorii aceștia trebuiau să-i învețe pe oameni legile lui Dumnezeu și să asigure aplicarea lor.

În rugăciunea sa de mulțumire. Ezra l-a binecuvântat pe Dumnezeu pentru că a călăuzit inima regelui la această lucrare de înfrumusețare a templului și l-a mulțumit smerit pentru că i-a dăruit tăria necesară de a aduce la îndeplinire o lucrare atât de importantă. Încurajat de mâna Domnului asupra sa, Ezra le-a strâns pe căpeteniile lui Israel ca să se suie împreună cu el la Ierusalim. (În Biblie, cine merge la Ierusalim întotdeauna „se suie”, indiferent din ce direcție vine. Asta se datorează, în parte, amplasării orașului pe înălțimile din munții Iudeii. Probabil sintagma are și o aplicație spirituală: Atunci când mergi la casa lui Dumnezeu te „sui” întotdeauna.)

B. Registrul celor repatriați

În acest prim paragraf sunt prezentate listele celor care s-au întors la Ierusalim împreună cu Ezra, din Babilon. Mai mulți membri din aceleași familii se repatriaseră anterior, sub conducerea lui Zorobabel (cap. 2). Aproape 1.500 de bărbați au pornit în această a doua expediție.

C. Relatarea călătoriei la Ierusalim (8:15-36)

În timpul unui popas pe malul râului în apropiere de Ahava (localitate neidentificată), Ezra a observat că printre cei care-l însoțeau nu se găsea nici un levit. Prin urmare a împuternicit unsprezece frunțași din frații săi să se ducă la Casifia, unde evident știa că se stabiliseră niște leviți, ca să-i încurajeze pe acești leviți împreună cu servitorii lor, să li se alăture în călătoria spre Ierusalim. Treizeci și opt de leviți și două sute douăzeci de Netinimi (slujitori) au răspuns la apel.

Înainte de a începe călătoria de 1.500 de kilometri, au întins tabăra la râul Ahava, Ezra vestind acolo un post. El deja îi vestise regelui bunătatea și atotputernicia lui Dumnezeu. Or, a solicita acum o escortă militară ar fi însemnat să tăgăduiască cu fapta ce afirmase cu vorba. Nu, hotărât lucru Ezra nu putea face una ca asta. Drept care și-a pus credința la probă, încrezându-se în Dumnezeul care Se delectează în a-i salva pe cei care se biziue cu totul pe El. Și Ezra nu a fost înșelat în credința sa. Dumnezeu i-a răspuns la rugăciune.

Banii și ustensilele ce i-au fost încredințate lui Ezra au fost cântărite și repartizate la doisprezece dintre căpeteniile preoților și doisprezece leviți. Întrucât aceste lucruri erau sfinte (puse deoparte pentru scopuri sacre), ele trebuiau să fie păstrate de oameni sfinți. După o călătorie istovitoare de trei luni și jumătate, întregul alai a ajuns la Ierusalim fără incident. La sosirea în Ierusalim argintul și aurul și articolele au fost cântărite din nou și încredințate celor care răspundeau de templu.

Primul punct de pe agenda de lucru a exilaților l-a constituit aducerea de jertfe arse de tot și jertfe pentru păcat pe altarul lui Iehova, pentru întregul Israel. După ce și-au îndeplinit obligațiile spirituale, au dus la îndeplinire ordinele regelui, față de dregătorii săi din provinciile din vest, care, la rândul lor, au asigurat toate cele necesare.

D. Căsătorii mixte și rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra

Abia a ajuns Ezra la Ierusalim, ca au și venit la el curând unii din liderii poporului, aducându-i îngrijorătoarea veste că dregătorii și poporul s-au dedat la căsătorii mixte cu păgânii. Or, acesta fusese unul din păcatele pentru care Israel fusese pedepsit odinioară. Legea era limpede,

și în această privință (Exod 34:16; Deuteronom 7:3); oamenii lui Dumnezeu trebuie să fie sfinți. El dorește ca ei să se separe de lume și de orice formă de rău.

Ezra a rămas înmărmurit când a auzit despre aceste căsătorii mixte. A fost cuprins de o cumplită întristare, până la jertfa de seară. Cu roba sfâșiată și cu smocuri de păr smulse din cap și din barbă, el a stat înaintea Domnului în tăcere, până când, rând pe rând, și alții care se temeau de Domnul s-au strâns în jurul lui.

Pe când se vărsa sângele jertfei de seară înaintea lui Iehova, pentru fărâdelegile poporului, Ezra s-a plecat pe genunchi, ridicându-și glasul într-o rugăciune de mărturisire. Luându-și asupra sa păcatul poporului, el a fost umilit de faptul că ei au răspuns atât de mârșav la harul care-i păzise și-i păstrase ca rămășiță de-a lungul tuturor judecăților ce se abătuseră peste acest popor până atunci și le dăduse un adăpost (textual „un cui”) în locul Său cel sfânt (v. 8). Acest „cui” simbolizează siguranța oricărei persoane care se bazează pe Dumnezeu. Unii, printre care și Ironside, cred că, în ultimă instanță - se referă la însuși Cristos: Referirea la „cui” este negreșit o recunoaștere a profeției lui Isaia, despre „cuiul din locul sigur” de care urma să atârne slava lui Iehova, adică, în sens deplin, însuși Cristos (Isaia 22:21-25).

Profeții arătaseră limpede că aceste căsătorii mixte nu erau îngăduite pentru israeliți. Prin urmare, oamenii nu se puteau scuza, mai ales în lumina recentelor binefaceri pe care le primiseră din mâna Domnului. „Iată-ne înaintea Ta, cuprinși de vinovăție.” Nu mai e nimic de zis.

E. Legământul prin care evreii s-au legat să se lepede de soțiile și copiii străini

Rugăciunea de mărturisire rostită de Ezra i-a determinat pe oameni să plângă cu amărăciune. Asumându-și rolul de purtător de cuvânt al lor, Șecania a mărturisit vinovăția lor, dar i-a amintit lui Ezra că încă mai era nădejde, dacă mărturisirea lor va fi însoțită de lepădarea de un jug inegal. El a propus astfel ca Ezra să-i ajute să încheie un legământ, prin care să se lepede de nevestele și de copiii lor străini. Preoții, leviții și tot Israelul au răspuns la acest apel la pocăință națională și astfel au jurat un jurământ.

Toți exilații au fost convocați să se strângă la Ierusalim la o adunare solemnă în cadrul căruia să se mărturisească în public. Cei care refuzau să vină în termen de trei zile și să se confrunte cu aceste probleme erau amenințați cu pierderea proprietății și cu excomunicarea.

Având doar trei zile la dispoziție pentru a da curs convocării, toți bărbații din Iuda și din Beniamin au venit în grabă la Ierusalim de prin cetățile din jur. Vremea nefavorabilă nu i-a putut împiedica să vină, căci problema ce se cerea rezolvată era cât se poate de gravă, ea provocând o consternare mai mare decât vremea ploioasă. Ezra s-a adresat adunării, demascând nelegiuirile comise de ei.

Toată adunarea a recunoscut fără zăbavă că au nesocotit legea lui Dumnezeu. Dar din pricina ploii torențiale și a numărului mare de cazuri implicate, s-a făcut propunerea ca să fie examinate cazurile individual, pe cetăți. Patru oameni au încercat să se opună acestui plan, dar fără succes. Au fost numiți judecători și în mai puțin de patru săptămâni au început cercetările. În trei luni ancheta s-a terminat.

Cei inculpați sunt enumerați în versetele 18-43: mai întâi preoți (v. 18-22), apoi leviți (v. 23, 24) și în cele din urmă ceilalți din Israel (v. 25-43). Versetul 44 sună astfel: „Toți aceștia își luaseră soții păgâne iar unii dintre ei aveau neveste cu care avuseseră copii.” Deși nu se spune explicit, se presupune că s-au luat măsurile adecvate pentru întreținerea acestor soții și a acestor copii. Durerea provocată de destrămarea acestor familii trebuie cântărită alături de importanța menținerii solidarității națiunii ce fusese destinată să-L dea omenirii pe Mesia.

Jugul inegal este strict interzis (2Corinteni 6:14-18). Nu ar trebui să aibă nici un loc în rândul copiilor lui Dumnezeu. Dar 1Corinteni 7:12, 13 constituie regula Noului Testament pentru cei ce sunt deja legați de un necredincios sau necredincioasă în momentul convertirii. Sub domnia harului, credinciosul nu este obligat să renunțe la partenerul necredincios sau la copiii necredincioși. Aceștia din urmă sunt puși deoparte și așezați într-o poziție privilegiată, datorită legăturii lor cu credinciosul.

Cartea Ezra este un studiu al trezirii spirituale. Când oamenii citesc Cuvântul lui Dumnezeu și-i aplică adevărurile la viața lor, când se înalță către Dumnezeu rugăciuni de mijlocire pentru sfinți, și când se mărturisesc și se leapădă păcatele cunoscute, biserica va fi plină de putere, învrednicită să facă lucrări mari pentru Dumnezeu.

clickbible.org